

Azt álmodtam, hogy élni öröm

„Van egy álmom, hogy egy napon Georgia vöröslő dombjain az egykori rabszolgák és az egykori rabszolगतartók fiai le tudnak majd ülni a testvériség asztalához.”

(Martin Luther King)

A Homo sapiens két alfaja, a Homo sapiens neanderthalensis (Neander-völgyi ember) és a Homo sapiens sapiens (mai ember). Az előbbi a mai tudásunk szerint kb. 25 000 évvel ezelőtt kihalt, az utóbbi lassan haldoklik. Evolúciónk egy kilencven fokos fordulattal cigányútra tévedt. Tudatosan pusztítunk és ölünk, tudatosan butítjuk magunkat, tudatosan választunk rossz vezetőket. Ez által a tudatosság fogalma is elferdült az idők során, a szóé melynek szinonimája az öntudat, az önismeret. Ezek az emberi tulajdonságok kivesztek belőlünk, helyét átvette egy tátongó lyuk és az elidegenedés mindenkitől s magunktól.

A mai emberről nehezen írható le a társadalom iránti vágy, a verbális társalgás vagy akár a gondolkodás maga. Idegenek vagyunk. Kívülállóként járunk egy olyan világban, melynek mi is része vagyunk. Vakon sétálunk el egymás mellett tekintetet nem tűrve, távolságot tartunk mindenkivel és mindenhol, a bőr a bőrhöz való érintkezése már túl ritka. Már nem Ollókezű Edvárd és a rút kiskacsa vagyunk, mi rég beolvadtunk a társadalom egyengetett mocsarába. A technikai forradalmak népességrobbanást idéztek elő, ezáltal a fogyasztói társadalom igényei is megtöbbszörözödtek. Ma már nem csak tömeggyártott bútorokat, ruhákat vagy ételeket gyártunk, hanem személyiséget is. A világ pszichológusai személyiségjegyeinket könnyen meghatározható kategóriákba sorolták, fejleszthetlenné, jelentéktelenné téve minket. Egy megalkotott világban élünk, melyet egyesek és nullák alkotnak. A közösségi oldalak algoritmusai olyan erősek és olyan sokat tudnak rólunk, hogy csak azt mutatják, ami biztosan a kedvünkre lesz, észre sem véve, hogy nap mint nap saját tükörcépünkkel töltjük a legtöbb időnk. A média az egyén látszatát kelti, egy más, egy új élet, életforma lehetőségét. A média szeret minket, összeköt, felköszoent a születésnapunkon, köszön reggel és este, emlékeztet fontos eseményekre, felidézi emlékeinket... Hús-vér társainkat algoritmusokra cseréltünk, mely mindenki zsebében és otthonában ott él.

Általános iskolában hobbikról tanultunk, elfoglaltságokról melyeket az ember szívesen végez tanulás és lélekápolás céljából. Ezek mára feleslegesnek, sőt bűnnek tűnhetnek, mert nem szerepelnek a napi teendőink közt. Nem kívánjuk már az önfejlődést, a tanulást, a TUDÁST.

„Egyszerre rádöbbenek, hogy mindenki éli a maga csendes kis életét és egyedül én vagyok őrült.” – mondta Jack Kerouac. Ő tudta, hogy az őrült jó, az őrült forradalom. Mert az ember fejlődésre, okulásra, benső lélekgyarapodásra született. Ennek szerves része az egyed és a közösség egyensúlya.

Nekem is van egy Álomom. Egy Álomom a mai napon, hogy mindenki elég erős lesz majd, mert megértünk egy forradalomra, egy belső harcra, melyet önmagunkért és magunkkal vívunk majd.

Úri Szűcs Luca

Politechnikai Iskola, Szabadka, AT 4/2